

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ทำความเพียรเพื่อฆ่ากิเลส

เมื่อวานเราไปไหนมา (โรงพยาบาลคอนสวรรค์ครับ) โรงพยาบาลคอนสวรรค์ ติดชัยภูมินะ อำเภอคอนสวรรค์อยู่เขตชัยภูมิ ไกลนะ ดูเหมือนจะขนาดสกลนคร ดูนาฬิกา ๒ ชั่วโมง ๒๐ นาทีไปถึงโรงพยาบาลคอนสวรรค์ ไปสกลนครก็พอๆ กัน ไกลขนาดนั้น อย่างไรก็ตามทางมันดีด้วยกัน ทางดีสบายหมด ไปพุ่งเลย ทางดีเสมอกันหมด เมื่อวานนี้เอาไปให้โรงพยาบาลคอนสวรรค์ เตือนกว่านะเอาไปให้ โรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้มีบัญชีลงชื่อไว้ ไปวันที่เท่าใด เดือนอะไรๆ โรงไหนไปวันที่เท่าไรๆ แล้วดู พอสมควรแก่กาลเวลาที่จะไปโรงนั้นแล้วก็ต้องไป ให้เสมอกัน เมื่อวานก็ไปคอนสวรรค์เอาของไปโรงนั้นแล้วกลับเลย

ทองคำที่เราหาได้แล้ว (๑๑,๙๒๙ กิโลกรัม) แล้วก็ดอลลาร์ (๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์) นี่ละที่ได้แล้ว เราหาแต่สมบัติเข้าส่วนรวมๆ เราไม่ไปแตะนะส่วนใหญ่ มีแต่หาเข้าๆ ตลอดเลย พวกเงินพวกทองพวกอะไรเหล่านี้เราตีเข้าส่วนรวมหมดเลย ทีนี้เวลาเราตายเราก็บอกเป็นพินัยกรรมไว้ด้วย คือเวลาเราตายนี้ใครอย่ามาทำอะไรหุหรานะ ศพหลวงตาบัวเน่าพะอยู่ในหีบ แต่จะมาทำอะไรระดับประดาในงานศพหลวงตาบัว จะมาสร้างอะไรหุหราฟูฟุ้งนั้นเราห้ามหมด ไม่ให้ทำ

ธรรมดาๆ เหมือนเราที่เป็นนิสัยป่า ชอบอยู่ในป่า ไม่ชอบวุ่นวาย เวลาเราตายก็ให้เป็นอย่างนั้นสงบเงียบเลย แล้วปัจจัยที่จะเอาไปสร้างนั้นสร้างนี้ในงานศพเรา นั้นให้งดหมด รวมปัจจัยเหล่านี้เข้ามา จนกระทั่งวาระสุดท้ายแล้วก็ให้รวบรวมปัจจัยทั้งหมดซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง นี่เรียกว่าเป็นพินัยกรรมแล้วอันนี้นะ ซื้อทองคำทั้งหมดเข้าสู่คลังหลวง เราเอาไฟจ่อปั้นเท่านั้นพอ เพราะเราไม่มีอะไรหุง เราหุงก็หุงส่วนรวมทำตามนี้ก็คือตามจุดความต้องการของเรา จุดปัจจัยได้มาเท่าไรให้เข้าสู่ส่วนรวมของท่านผู้มีชีวิตอยู่จะได้สืบต่อกันไป สำหรับเราตายแล้วเอาไฟจ่อแล้วไปเลย

นี่สั่งไว้แล้ว ไม่ให้ทำอะไรหุหราเวลาเราตาย สร้างนั้นสร้างนี้หุหรา คนตายเน่าพะอยู่ในหีบ จะทำอะไรหุหราฟูฟุ้งไม่ให้เราสั่งไว้แล้ว นอกจากมันจะดี แต่เราเองเป็นอย่างนั้นไม่ต้องการ ต้องการแต่ประโยชน์ส่วนรวม อะไรที่จะเป็นประโยชน์ส่วนรวมเข้ามาๆ เอาอันนี้ยกเข้า เช่นซื้อทองคำเข้าคลังหลวงหมดเลยเท่านั้นเราพอใจ เราต้องการอย่างนั้น

นี้อายุจะได้ ๙๖ แล้ว วันที่ ๑๒ สิงหาคมอายุเรา ๙๖ เต็ม นี่จวนแล้ว เราจึงเตรียมพร้อมอะไรๆ แต่ตัวเราเองจะให้วิตกวิจารณ์เรื่องความเป็นความตายเรา เรา

บอกตรง ๆ เลยว่าเราไม่มี เหมือนว่าจัดให้ผู้อื่นผู้ใด เราจัดอย่างนี้จัดเพื่อส่วนรวม อะไรจำเป็นแก่ส่วนรวมเราจะชนเข้า ๆ สำหรับเราอะไรก็พอหมดแล้ว พูดจริง ๆ พอ ไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจเรา เราพอหมดแล้ว เพราะฉะนั้นอะไรที่ยังไม่พอสำหรับกัลบุตร ลูกหลานให้ได้สืบทอด จตุปัจจัยไทยทานได้มาให้รวมเข้าสู่คลังหลวงอันเป็นหัวใจของชาติไทยเราเท่านั้นเราพอใจ เราไม่ต้องการหรรษาฟูฟ่า

จึงบอกไว้ว่าเวลาเราตายนี้หีบศพเราเนาพะ อย่าไปสร้างนั่นสร้างนี่ขึ้นมาหรรษา ฟูฟ่ามาในงานศพเรา เราไม่ให้ทำ ให้ทำอย่างเรียบ ๆ ตามนิสัยของเราที่วาสาน้อยตายเรียบ ๆ ตายเงียบ ๆ เผาเรียบ ๆ เลย จตุปัจจัยได้เท่าไรเข้าคลังหลวงให้หมด อันนั้นอันนี้ไม่เรียบอยู่ตรงนั้นละ ชุมเข็นทั่วประเทศไทย เงินจะมีจำนวนมากน้อยเพียงไรเอาเข้าคลังหลวงหมดเลย เราต้องการอย่างนั้น

เพราะชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายก็ว่าได้ ฟัน้องทั้งหลายให้ทราบไว้เสีย กิริยาทำทางทุกสิ่งทุกอย่างโลกเขามีสมมุติ เราก็มีสมมุติ ควรแก่การดำเนินชีวิตได้ด้วยกัน เสมอกันหมดเลย แต่ภายในจิตใจเป็นอีกอย่างหนึ่ง ภายในใจเราพันหมด ไม่มีอะไรที่จะไปตีเทียนหรือชมเชยถึงละ เลยไปหมดแล้ว นี่เป็นความจริงที่เราปฏิบัติมา ส่วนภายนอก กิริยาอาการอะไรนี้มันอยู่ในวงสมมุติด้วยกัน ตีได้ชมได้ด้วยด้วยกัน ส่วนอันนั้นเป็นอันหนึ่งต่างหาก เราพูดให้มันชัดเจนเสีย

ชาตินี้เป็นชาติที่หายสงสัย ชาติที่ล้างป่าช้า ไม่กลับมาเกิดอีก ก้าวหน้าไปอีกก็ไม่ไป ถอยหลังอีกก็ไม่ถอย อยู่ในคำว่าพอแล้วด้วยความเลิศเลอภายในจิตใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเลิศเลอและพอแล้วอยู่ในนั้น เราอยู่ตรงนั้นละเดี๋ยวนี้พูดให้ชัดเจน เพราะมันประจักษ์อยู่ในหัวใจ ไม่ต้องไปถามใคร มันเป็นขึ้นกับใครก็รู้ทั้งนั้นละ นี่ก็เป็นอยู่อย่างนี้ภายในจิตใจ ส่วนร่างกายมันก็อ่อนเปียกของมัน เดินโซซัดโซเซคอยแต่จะหกล้ม เดินจงกรมอยู่บนกุฏิไปชนเอาลูกกรง ทางจงกรมตรงแนวมันไม่ยอมไปเดินไป ๆ ไปชนเอาลูกกรง เจ้าของนี่ว่าเดินไปนั่นนะ ไปชนตาม เอิ้ม ลูกกรงถอยหลังมา ทุกวันนี้เป็น เดินไปพอจิตแนวร่างกายมันก็สายของมัน มันจะก้าวไปไหนมันก็ก้าวไป แล้วโครมครามใส่ลูกกรง

เราจะทำให้เป็นตัวอย่างทุกอย่าง แก่บรรดาพี่น้องลูกหลานเราทั้งหลาย หลักธรรมหลักวินัยเราครองไว้เต็มเปี่ยม เราไม่มีเจตนาที่จะล่วงเกินสิกขาบทวินัยอะไร มีแต่ความบริสุทธิ์ใจที่กลมกลืนไปกับหลักธรรมหลักวินัยคือหลักศาสนาเท่านั้นเอง ถึงกาลเวลาแล้วก็ไป ไปอย่างง่ายด้วยนะ ไปด้วยตุลิกทุเลงุนั้นยุงนี้ไม่ไป เราจะไปแบบเรา พอสมควรแล้วหรือ ถ้าสมควรอยู่ในป่าที่ไหน ๆ หัวซุกเข้าไปในป่าไปเลย ถ้าอยู่ในกุฏิ

ก็หัวซุกในกุฏิไปเลย ไม่ให้ยุ่งยากในการตายของเรา มันไม่มีเรื่องจะยุ่ง มีแต่กิเลสอย่าง เดียวยุ่ง เรื่องธรรมแล้วไม่ยุ่ง

วันนี้คงจะไปกราบพ่อแม่ครูอาจารย์ที่สกลนคร ไม่ได้ไปสองวันหรือสามวัน เราไป กราบท่าน นั่นละที่อบอุ่นมากที่สุด ว่าไปสุทธาวาสก็หมายถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน ดูดด้วย นะ พอว่าไปสุทธาวาสจิตใจมันดูตเลย ไม่มีคำว่าจิตจางไปสุทธาวาส คือองค์พ่อแม่ครู จารย์มันผู้ทรงพระคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมของเรา ครอบหัวเราอยู่ พอว่าไปหาท่าน เท่านั้นทุกอย่างมันพร้อมหมด มันชุ่มมันเย็นอบอุ่น เหมือนลูกไปเยี่ยมพ่อ เราไป สุทธาวาสเหมือนกันกับลูกไปเยี่ยมพ่อ ไปวันหนึ่งก็หนักก็ไม่มีอะไร ลูกกับพ่อไปหากัน อันนี้ก็แบบเดียวกัน ชุ่มเย็นมากที่สุด

ผู้ที่เป่ากระหม่อมเราให้ถึงที่สุดแห่งการบำเพ็ญของเรา มีพ่อแม่ครูจารย์มัน เท่านั้นเลย ไม่มีใครยิ่งกว่าท่าน การสอนสอนเอาให้ถึงที่สุดเลย เราก็อึดเต็มเหนี่ยวของ เรา จะถึงที่สุดหรือไม่ถึงที่สุดเป็นวิสัยของเราเอง วิสัยของท่านสอนจนถึงที่สุด เราจึงไม่ ลืมบุญลืมนคุณของท่าน วันนี้ไปกราบเยี่ยมท่าน กราบเยี่ยมแล้วกลับมา เมื่อวานไปคอน สวรรค์ เอาของไปโรงพยาบาลคอนสวรรค์เต็มรถเลย เทปี่วะแล้วกลับเลยเมื่อวาน ประมาณเดือนกว่านิดหน่อยๆ โรงพยาบาลต่างๆ เรามีกำหนดของเราไว้ โรงนั้นไปวันที่ เท่านั้น เดือนนั้น โรงนั้นวันที่เท่านั้นเดือนนั้นๆ โรงไหนที่สมควรจะไปไปตาม ไม่ใช่ไป สุ่มสี่สุ่มห้านะ มีโปรแกรมไว้เรียบร้อย

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เด่นอยู่ในหัวใจเราก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน เต้น นั่งอยู่ใน หัวอกเราเลย ทางฝ่ายปริยัติก็สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ ๖ ประโยค วัดพระศรี มหาธาตุ อันนี้เหมือนกันทางปริยัติก็วัดพระศรีมหาธาตุ ทางปฏิบัติก็พ่อแม่ครูจารย์มัน นั่งอยู่ในหัวใจเรา ไม่ลืมนะ อันนี้จริงจังทุกอย่าง ถ้างได้เข้าถึงใจแล้วไม่ถอย ไม่มีเสื่อม คลายไปไหนเลย ท่านเจ้าคุณวัดพระศรีก็เหมือนกัน เพราะอยู่กุฏิเดียวกัน แต่คนละ ห้อง กุฏิหลังนั้นมีสององค์คือเรากับท่าน ท่านให้มาอยู่เองนะ เราก็ออยู่ตามประสาของ เราแต่ก่อน ท่านสั่งให้มาเลย สั่งอย่างเฉียบขาดมาเลย ไม่ให้มีข้อแม้ข้อหลีกเลียงอะไร บอกว่ามหาบัวให้มาอยู่ที่นี่ด้วย ดูและอะไรสะดวกดี คำว่าดูและอะไรสะดวกดีก็คือพวก บริษัทบริหารพระเถร ทั้งพวกเด็กไปโรงร่ำโรงเรียนอยู่ในหัวอกเราหมด เพราะฉะนั้นจึง ว่าให้มาอยู่ที่นี่ มันทั่วถึงดี

อยู่กับท่านจนกระทั่งได้ออกจากท่านไป ที่นี้ท่านก็จะเอาเรากลับไปวัดพระศรี มหาธาตุ พรรษา ๑๖ เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มัน จะมาจับตึงเอาเลย ไม่ให้มีอะไรข้อ คัดค้าน ใ้เราความเคารพเต็มหัวใจ แต่ความมุ่งมั่นต่อแดนพันทุกซ์มันก็หมุนของมัน ตัวๆ ระยะนั้นเป็นระยะที่เราอยู่กับใครไม่ได้นะ จิตใจมันหมุนเพื่อความพันทุกซ์ ศพ

ของพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่วัดสุทธาวาส เราก็อยู่ในภูเขานูน จะมาก็มาแต่เช้าเลยเดินมา
แต่ก่อนไม่มีรถ เดินตรงๆ มาเรื่อยตลอด พอมากราบท่านเสร็จแล้วปีบออกเลย

นี่ละปฏิบัติต่อท่านเรียกว่าปฏิบัติบูชา การมาเพ่นพ่านๆ อยู่กับท่านดูนั่นดูนี่อัน
นี้เป็นเรื่องหายๆ การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมนั้นชื่อว่าบูชาตถาคต เราก็ปฏิบัติ
แบบนี้บูชาท่าน งานศพหลวงปู่มั่นเราก็ไม่มา มาช่วงกาลเวลา แต่บูชาท่านด้วยการ
ปฏิบัติ..พ่อแม่ครูจารย์มั่น มาอยู่ในงานนั้นดูเหมือนได้ ๕ วันหรือไง ถึงเวลาจิตจะ
ออกเป็นอย่างนั้นละ อยู่กับใครไม่ได้ อยู่ในภูเขาเลยบ้านนาคำไป ทางไปกาฬสินธุ์ แต่
ก่อนมันไม่มีทางรถ เป็นทางลัดทางเกวียนไป เราพักอยู่ในภูเขา วันไหนจะมาหาท่านแต่
เช้าฉันจึงหันเสร็จแล้วออกเลย เดินจงกรมตลอด

นี่ละที่ว่าธรรมทำงานโดยอัตโนมัติ เป็นความเพียรของธรรมขั้นนี้โดยอัตโนมัติ
จะไม่มีเวลาไหนว่าง เดินจงกรมไปตามทางเลยตลอดถึงที่ มาที่ตลอด เรียกว่าเดิน
จงกรมมาตลอด นี่ละจิตเวลามันหมุนมันจะหมุนของมันอย่างนั้น จะไม่มีเวลาใด
พลั้งเผลอ สติกับจิตกับกิเลสพันกันมาตลอดเลย ก็มาอยู่ศพของท่าน ๕ วัน คือมันอยู่
ไม่ได้นะ มันดับมันแคบมันอะไรมันไม่สะดวก การบุกเบิกระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน
ไม่มีวันมีคืน แล้วจะมาอยู่กับหมู่กับเพื่อนในเวลางานศพยุ่มยามๆ มันไม่สะดวกใจ มัน
ทนอยู่นั้น ๕ วัน อยู่ที่สุทธาวาสตอนจะเผาศพท่านเราได้มาอยู่นั้น ๕ วัน พอเสร็จแล้ว
เข้าป่าเงียบเลย

นี่ดูเอาจิตเวลามันหมุนมันจะออกจะออกถ่ายเดียว ไม่มีคำว่าจะอยู่จะพักที่ไหน
ไม่มี เดินจงกรมเราไต่ยืนตั้งแต่พระโสณะท่านประกอบความเพียรท่านว่าฝ่าเท้าแตก
พระโสณะ ในตำราบอกเราก็อ่านธรรมดา เมื่อยังไม่มีพยานยืนยันกันก็อ่านไปธรรมดา
พอถึงชั้นของเราเท่านั้นละมันหมุนทั้งวัน ถ้าลงได้ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักขึ้นจนก้าวขา
ไม่ออก เดินอยู่อย่างนั้นละ ฝ่าเท้านี้ออกร้อนเป็นไฟเลย ยังไม่แตก แต่ถ้านานกว่านั้น
จะแตก คือมันจะทะลุจากหนังที่หายเข้าไปสู่เนื้อ ท่านเรียกว่าฝ่าเท้าแตก มันไม่ใช่
แตกอย่างนี้นะ มันจะกัดเข้าไปๆ ถึงฝ่าเท้า นี้ก็ออกร้อนแล้ว มาลูบคลำเสียวแปล็บๆ ๆ
เจ็บ มันจะเข้าถึงเนื้อแล้ว

พระโสณะท่านฝ่าเท้าแตก เรายังไม่แตก กิเลสแตกเสียก่อน พุดให้มันชัดเจน
พอกิเลสแตกแล้วความเพียรเพื่ออะไรมันก็ยุติไปเอง เวลาได้ลงทางจงกรมไม่รู้จักขึ้นนะ
จนจะก้าวขาไม่ออกไม่ว่ากลางวันกลางคืน มันไม่อยู่กับความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามัน
อยู่กับกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ภายใน จนกระทั่งมันก้าวขาไม่ออก นั่นละเตือนละแล้ว
หยุดเสียทีหนึ่ง เป็นอย่างนั้น

นี่ละอำนาจของธรรมถ้าเวลาดูตูดอย่างนั้น เวลากิเลสดูก็ดูเหมือนกัน ไปไหนเอาหมอนเอาเสื่อมัดติดคอไปนี่เวลากิเลสดูเข้าใจไหมล่ะ เอาเสื่อเอาหมอนมัดติดคอเดินไป ล้มที่ไหนให้เป็นหมอนเป็นเสื่อที่นั่น นี่เรื่องความเพียรของกิเลสนะ ความเพียรของธรรมไม่เป็น ถ้าลงได้ก้าวลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักขึ้นไม่รู้จักออก จนจะก้าวขาไม่ออกถึงจะมา เวลากำลังทางไหนมีมากมันก็ดูตูดกันไปดิ่งกันไป

จริง ๆ นี่ทำความเพียรเอาจริง ๆ ไม่ทำเล่น ทำความเพียรไม่ไปกับใครนะ เราไปคนเดียวเราทั้งนั้น ไม่มีที่ว่าไปกับหมูกับเพื่อน สมมุติว่าออกจากพ่อแม่ครูจารย์ไปวันเดียวเท่านั้นละจากนั้นก็จากกันเลย แยกกันไปคนละทิศละทาง ป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้น พอ ที่นี้ก็ชั้ดกันเลย นี่ละทำความเพียรเพื่อฆ่ากิเลสมันก็เป็น ใจนี้มันจริงจังเสียด้วยนะ ผาดโผนโจนทะยานด้วย ไม่ใช่อ่อนแอท้อแท้ ถ้าทำอะไรแล้วมันเอาจริงเอาจังมาก เรื่องฆ่ากิเลสก็เหมือนกัน พัดเสียจนกระทั่งกิเลสหายคว่ำเลย เรายังไม่ลืมวันกิเลสหายวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ โมง กิเลสกับใจขาดสะบั้นจากกันเหมือนฟ้าดินถล่ม นั่นละเป็นวันตัดสิ้นกัน ลงจากเวทีละที่นี่ ก่อนหน้านั้นไม่ทราบว่าจะที่ไหน ไปที่ไหน ความเพียรติดอยู่กับใจตลอดเลย

ท่านทั้งหลายจำเอานะ ทำอะไรอย่าทำหละๆ แหละๆ เหยาๆ แหยะๆ นี่ได้ฟังธรรมจากพ่อแม่ครูจารย์แล้วนะ พอออกมาแล้วก็เข้าหาท่านเลย ท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ เลย ฟังธรรมอย่างถึงใจแล้วที่นี้มาถามตัวเอง เดินยังไม่ถึงที่พัก เป็นอย่างไรฟังธรรมวันนี้ สมใจไหม ถามเจ้าของ เจ้าของจะปฏิบัติอย่างไร ทางนี้ตอบขึ้นทันทีเลยว่าต้องเอาตายว่า เป็นจริง ๆ ด้วยนะ เอาตายเข้าว่าเลยคือว่าไม่มีถอยเลย ชั้ดกันตลอดเลย เอาตายเข้าว่าเท่านั้นละ

ที่นี้เวลามันสิ้นเหตุสิ้นผลทุกอย่างแล้ว ความเพียรที่เป็นอยู่เหมือนธรรมจักรมันก็หยุดของมันเอง จะไปฆ่าอะไรฆ่ากิเลสตัวไหน มันขาดสะบั้นไปหมดจากใจ โลงหมดเลย ไม่มีอะไรมาขัดข้อง มีกิเลสอย่างเดียวนั้นเป็นเสี้ยนเป็นหนามเป็นผงเป็นธุลีเข้าหูเข้าตาให้ชั้ดอยู่ตลอด พออันนี้ออกหมดโดยสิ้นเชิงแล้วก็โล่งเลย โลงมาตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้โล่งตลอดนะ เรื่องธาตุเรื่องขันธ์สะเปะสะปะ ไปที่ไหนคอยแต่จะหกล้มก้มกราบ แต่ใจไม่เป็น ใจสว่างามตลอด

นิพพานเที่ยงหรือไม่เที่ยงไม่ถาม ใจดวงนี้บอกอยู่ชัดเจนแล้ว หรือธรรมธาตุ ใจดวงนี้เป็นธรรมธาตุแล้ว หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง เป็นแต่เพียงครองร่างที่เป็นกอง อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา เน่าเฟะอยู่เท่านั้น พออันนี้ขาดปี้ก็ติดผิงไปเลย ดูร่างของเจ้าของก็ดู ดูใจที่รับผิดชอบในร่างก็ดู ใจของเราเป็นอย่างไร ร่างกายเป็นอย่างไรดู ให้มันรอบคอบอย่างนั้น พอเสร็จทุกอย่างแล้วหมด ไปที่ไหนก็ดูไปอย่างนั้นละ เขาพาไป

ไหนก็ไป พุดให้มันชัดเจน ไปนั่นดูนั่นดูนี่ดูไปอย่างนั้น ไม่ทราบว่าคุณเอาอะไร ดูนีแต่ผ่านไปๆ ไม่มีเกาะไม่มียึด อันนั้นน่ารักอันนี้น่าซังไม่มี ผ่านไปเฉยๆ เวลามันอึมพอแล้วผ่านไปเฉยๆ เอาเท่านี้ละวันนี้ ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ